

Umindelighed gjælder om de allerfleste af vore Skatter, hvad jeg for Resten ogsaa sagde første Gang, jeg havde Ordet. Det ligger simpelthen deri, at de allesammen stamme fra Enevældens Tid, og under Enevældens Dage var det ikke Maalet for Bestatningen at ramme den virkelige Skatteevne; men Maalet var paa den letteste og bekvemteste Maade at faae mange Penge ind i Statskassen. Denne Betragtning har tilbøielig ogsaa givet sig Bidnesbyrd her i Salen i Dag, da det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Madsen) fremhævede dette, at det gaar ikke an at lade de Penge gaa ud af Statskassen, det maa vi særlig se paa. Jeg mener nu, at vi maatte særlig se paa, om Skatten var retfærdig eller ikke, og det, som det for mig ikke kommer an paa det er at se paa, om det gaar an at tage Pengene ud af Statskassen. Jeg tror nu nok, at Statskassen kan undvære de Penge. Jeg veed ikke rettere, end at Statskassen i Forhold til vort lille Land stadig bugner af Penge, som jeg tidligere har udtrykt mig. Naar den Tid kommer, da der er Betingelser til Stede for, at Reformen kunne fremmes, saa vi faae Brug for Penge, saa faae vi dem nok; men indtil den Tid er det ønskeligt at ligge og hobe Penge op i Statskassen. Mit Maal er paa ingen mulig Maade at forøge Statskassens Beholdninger; tværtimod, jeg finder det aldeles urigtigt, at man Naar efter Naar bliver ved at forøge Statskassens Beholdninger ved Skatter, som jeg mener ikke ere retfærdige. — Naar det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds mente, at al Beskatning efter hans Skjøn vilde være irrational, og at selv Indkomstskatten ikke vilde være retfærdig, saa skal jeg sige: Ja, ganske vist, den rene Indkomstskat er heller ikke efter mit Skjøn retfærdig, men jeg tror nok alligevel, at den retfærdigste Skatte-maade, der findes, er Beskatningen efter Formue og Leilighed. Vi have det jo saaledes i vort Land for Dieblicket, at den virkelige Formue ikke giver en eneste Ore i Skat til Staten.

Svejen: Jeg vil blot tillade mig at gjøre den ene korte Bemærkning, at der i mine Dine er en væsentlig Forskjel imellem Arveafgiften og Halvprocentafgiften; thi hvor meget man end muligvis, og jeg tror med Rette, kunde have at indvende mod Arveafgiften, navnlig naar det er Børn, der arve Forældrene, saa er det dog altid saaledes, at den, der modtager Arven og deraf svarer Afgift til Staten, altid har en Indtægt at svare Afgift af, hvorimod det slet ikke er saa saare sjældent, at det ind-

træffer, at en Mand eller Kvinde, der skal svare Halvprocentafgiften til Statskassen ved en Eiendomsoverdragelse, ikke har Andet end det samme Beløb.

Schlegel: Man kommer let ind paa en særegen Forhandling, naar vi indgaaende skulle undersøge Principerne for Skattelovgivning i det Hele. Jeg kan ikke nægte, at den Forhandling, vi have haft, giver et særligt Blik paa, hvorledes man kan stille sig forskjellig til de forskjellige Sager; thi forleden Dag forhandlede vi om et Lovforslag, som havde et vist socialistisk eller kommunistisk Anstrøg; i Dag forhandlede vi om en Lov, som udelukkende kan siges at have et kapitalistisk Anstrøg, og de forsvares af de samme Mænd. — Jeg vil sige, at naar det ærede Medlem, som talte næstsidst (Madsen) forlangte som noget Uomtvisteligt, at Skatten burde udredes efter Skatteevnen, saa fremhævede han selv, at det gjaldt aldeles ikke efter vor Skattelovgivning; ingen af vore Skattelove passede paa den Theori, han opstillede. Men det ærede Medlem veed formodentlig lige saa godt som jeg, at den Theori passer heller ikke i noget som helst andet civiliseret Land. Der er intet Land, der kun opkræver Skatter efter det Princip, han nævner; og det kunde jo være, at det er, fordi man ikke er saa enig om det uomtvistelig Rigtige i dette Princip, naar man kommer ind paa at undersøge dets Detailler, som han mener, at man er. — Naar han fremhævede, at det skuldes Enevælden, at man er kommen med saa urimelige Bestemmelser som denne Halvprocentafgift, tror jeg, at han tager Fejl. Enevælden har ikke i sin Skattelovgivning fulgt andre Principer end alle andre Lande, hvad enten de havde Enevælden eller ikke, og han veed vist lige saa fuldt som jeg, at i dette Dieblik have vi Lande, hvor der ikke er Enevælde — jeg nævner i saa Henseende det republikanske Frankrig og de nordamerikanske Fristater — hvor Skatterne for en væsentlig Del udredes gennem Told, som efter hans Mening er den uretfærdigste af alle Skatter, der findes, maaske med Undtagelse af Halvprocentafgiften. Jeg tror derfor, at saadanne Undersøgelser ikke vilde lede til noget Resultat, og at den Begrundelse ikke kan holde Stik. Men derfor er det jo ikke sagt, som jeg allerede tillod mig at fremhæve, da jeg før talte, at der ikke skulde kunne røres ved denne Afgift, at den ikke skulde kunne omordnes, og at vi ikke, naar vi behandle den i Forbindelse med andre Skattenedsættelser, samtidig muligens kunde komme til det Resultat, at det var bedre at gjøre Forandring her end med an-